והלכתא שיראי לא צריך שומא –

And the ruling is; silk requires no evaluation

OVERVIEW

The גמרא concluded the various discussions and ruled (among others) that concerning the dispute between רבה ורב יוסף whether an assessment needs to be made (prior to the קידושין) when a man is with מקדש with שוה כסף, the ruling is that when he is שיראי her with שיראי an assessment is not necessary (as long as it turns out to be either a שוה פרוטה or the amount he claimed it to be). אוטפות will discuss the necessity and the wording of this ruling.

מוספות asks:

ואם תאמר אמאי איצטריך לפסוק כרבה לגבי רב יוסף –

תוספות offers an answer:

ויש מפרשים דהיינו דוקא במילי דבבא בתרא –

And some explain that this ruling of הלכתא כרבה is only concerning the issues mentioned in מסכת בבא בתרא; however concerning disputes in other areas there is no universal rule. Therefore it was necessary to mention here that the כרבה is הלכה שיראי אין צריכין שומא.

תוספות disagrees with this answer:

- ולא נהירא דעל כרחך בכולי גמרא הלכתא כרבה כדמוכח פרק מי שאחזו (גיטין דף עד,ב) אחל נהירא דעל כרחך בכולי גמרא הלכה is like חבה in the entire as it is evident from 3 נמרא -

 1 In our text the גמרא states in ב"ב (קיד,ב, קמג,ב) ב"ב that ב"ד נוסף בשדה ענין וסף בשדה והלכתא כוותיה והלכתא כוותיה והלכתא ב"ב (היד that in other cases (where הב"ב disputes him) the הלכה is not כרב יוסף (but according to רבה).

 $^{^2}$ שדה ב"ב יב,ב חש מודה discusses the rights of a בר מצרא (neighbor) who is an heir; קיד, א חס ענין discusses that one may retract from a נסוקין באותו ענין; and מחצה on קמג,א is concerning the division of an inheritance between the wife and the children עי"ש.

³ The אמרא cites there a החלוקת between הכמים and the הכמים. A man said to his wife, here is your with the stipulation that you return my cloak to me. The cloak was lost (before she could return it to him). רשב"ג

- גבי ההוא דאמר ליה לאריסיה כולא עלמא דלו תלתא ושקלו ריבעא כולי Concerning that person who said to his sharecropper, 'everyone irrigates the fields three times a year and receive for their payment (only) a fourth of the crop, etc. You will irrigate four times and receive a third of the crops'.⁴
- הלכתא כרבה וקאמר לותסברא דרבה כרבן שמעון בן גמליאל והא קיימא לן הלכתא כרבה אחל והא דרבה ברבן שמעון בן גמליאל והא קיימא לן הלכתא כרבה ברבה אחל והא יימא לן הלכתא ברבה is in accordance with ירשב"ג But it is established that the ruling is according to רבה רבה

ובהא קייימא לן אין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל – And in this case of the גט it is established that the ruling is not according to רשב"ג but rather like the רבה ורשב"ג. Therefore we cannot say that the rulings of רשב"ג in גמרא in נמרא concludes his proof:

- משמע מדקאמר והא קיימא לן הלכתא כרבה משמע דבכולי גמרא הלכתא כוותיה It is apparent since the גמרא states categorically 'but we have established that the ruling is according to רבה', this indicates that the ruling is like in the entire גמרא, not only in 7 ב", as this יש מפרשים insisted.

תוספות offers a solution in the defense of the ייש מפרשים:

- ושמא יש לדחות דהתם יש ספרים דגרסי בהא קיימא לן הלכתא כרבה And perhaps we can set aside this proof, for there are texts there that read 'in this case we have established הלכתא כרבה' -

– דמשמע בהא דוקא ולא בכולי גמרא which would indicate that 'in this case' specifically the הלכה is הלכה, but not in the entire גמרא.

maintains she can pay him the price of the cloak and it will be a valid גע The חכמים disagree and maintain there can be no גע unless she returns the actual cloak.

⁴ When the time came to irrigate it the fourth time, it rained sufficiently that the אריס did not need to irrigate the field. רב יוסף maintained that since he did not irrigate the field a fourth time, therefore he is not entitled to a third of the crops, but rather only to a fourth like all other אריסים. However אריסים maintains that since the fourth irrigation was done (albeit through the rain) he receives a third of the crops.

⁵ Initially the גמרא גמרא גמרא גמרא גמרא גמרא אריס to the case of the גמרא לאריס. Concerning the גע the מבים rule that since the agreement was to return the cloak and she did not, there is no רב יוסף maintains that since they agreed that he would irrigate four times and he did not; he receives only a fourth. however follows רבה and they both maintain that we need not be so particular, in both cases the agreement was met; the husband received the value of the cloak and the field was properly irrigated.

⁶ Concerning בהא states that גמרא אלכה כרשב"ג indicating that the ובהא קיי"ל היי"ל is only in this case; however concerning גמרא the גמרא states בהלכתא כרבה (without a 'בהא') indicating that universally the כרבה is הלכה הלכה.

⁷ The מחלוקת concerning the אריס is not cited in ב"ב (only in גיטין).

In summation: According to the י"מ הלכה הלכה against כרבה against כרבה only in their disputes in ב"ב. It was therefore necessary here (in קידושין [and in גמרא]) for the גמרא to rule like against ב"ב.

חוספות has an additional question:

– מיהו קשיא אמאי לא קאמר בהדיא הלכתא כוותיה דרבה However there still is a difficulty; why did not the גמרא specifically state the שיראי לא צריך שומא (without mentioning שיראי לא צריך שומא) -

-בדאמר הלכה כרבי אלעזר והלכתא כרבא אמר רב נחמן כדאמר הלכה כרבי אלעזר והלכתא כרבא אמר המון אמר אמר הוא states the אמר הוא and the הלכה is like הלכתא מרא הוא הלכתא שיראי אין צריכין שומא chose to say הלכתא שיראי אין צריכין שומא stating the ruling but not mentioning the name of רבה as it did by the others (where it did not mention the ruling).

מוספות answers:

-⁸אשמועינן דדוקא שיראי הוא דלא צריכי שומא אומר רבינו תם דאתא לאשמועינן דדוקא שיראי הוא דלא צריכי שומא And the ר"ת answered that (by stating שיראי אין צריכין שומא and not mentioning מרא is coming to inform us that only שיראי do not require an evaluation -

לפי ששומתן ידוע קצת ואין רגילין לטעות בו כל כך – For their evaluation is slightly known and it is not usual to make a drastic mistake in its value; therefore שומא is not necessary -

אבל שאר דברים כגון אבנים טובות ומרגליות שיש שאינם טובות אלא מעט – אבל שאר דברים כגון אבנים טובות ומרגליות שיש שאינם טובות אלא מעט – However other items such as precious stones and pearls, where there are those gemstones which are not that good, but rather they are of little worth -

ורגילים לטעות בהרבה יותר משוויים צריכי שומא משום דלא סמכה דעתהAnd it is usual to mistake them to be worth much more than their value, in those cases שומא is required, for the woman is not placing her trust as to its true value.

⁹ When the woman receives the אבן טוב she is unsure whether it is as valuable as it looks or perhaps it is of little value, therefore שומא is required (for if she finds out that it is of lesser value than what she estimated, it will be קידושי טעות, or if she is not sure that it is worth what he is telling her she will not commit herself).

תוספות concludes based on the תוספות:

-ולפיכך נהגו העולם לקדש בטבעת שאין בה אבן And therefore there is a universal custom to perform the קידושין with a ring that has no stone set in it. 10

תוספות resolves an anticipated difficulty:

– והא דאמר לקמן בפרק שני (דף מח,ב) שהוסיף לה נופך משלו¹² יש לומר ששמו אותו And that which the גמרא stated later in the second פרק, that he added a stone of his; indicating that she is מקדושת with the stone. This is not a difficulty, for we can say that it was evaluated before he gave it to her.

תוספות offers an alternate explanation for the נופך of גמרא of נופך:

- אי נמי ההוא נופך כעין שיראי שידוע שוויו קצת ¹³ Or you may also say; that שיראי in the sense that its value is somewhat known, and there is סמיכות דעת.

תוספות anticipates an additional difficulty:

וההוא גברא דקדש באבנא דכוחלא (לקמן דף יב,א) –

And concerning that person who was מקדש a woman with a black marble stone -

והוה רב חסדא משער אי אית ביה שוה פרוטה

And רב הסדא was estimating its value (after the קידושין) if it is worth a פרוטה. This indicates that if it were worth a פרוטה she would be אבן טוב with an אבן טוב; in contradiction to the ר"ת!

responds:

אבנא דכוחלא לא הוי כשאר אבנים טובות ¹⁴ אלא כעין אבני שיש –

The אבנא דכוחלא are not like other precious stones but rather they are similar to marble stones (which are building stones and not jewelry) -

כדאשכחנא פרק ה' דסוכה (דף נא,ב) בהורדוס דבניה לבית המקדש –

 $^{^{10}}$ If there were a precious stone set in the ring it would require a שומא for the קידושין to be valid. It is apparent that the value of the (gold) ring is fairly known.

¹¹ נופך is translated by some to mean an emerald, others refer to it as a carbuncle. אבני החושן

¹² The case there is about a woman who gave gold to a craftsman to make rings for her, and as payment she agreed to become מקודשת to him. According to the מ"ס מ"ס מ"ח מקודשת she cannot become ממרא to him through this payment but the גמרא says that nevertheless she is מקודשת in the instance where the craftsman added a נופך (which belonged to him) to the jewelry that he made for her. She becomes מופך only with this בנופך.

¹³ It would seem that the וופך was not such an expensive stone (or it was very popular).

 $^{^{14}}$ This would (seemingly) be obvious from the fact that רב הסדא had to estimate if it is worth a שוה פרוטה.

As we find in the fifth מסכת סוכה concerning הורדום that he built the ביהמ"ק -

– באבני דשישא וכוחלא ומרמרא

with stones of beige, black, and white marble; indicating that אבנא are stones for building and not jewelry.

In Summation: The ר"ת explains that it was necessary to state that in this מחלוקת the ruling is that only אבנים שובא trequire אבנים שומא not stated it so, we may have mistakenly assumed that in all cases אין צריכין שומא. The implication is that one should not be מקדש with a precious stone.

תוספות offers an alternate solution why it was necessary to rule like רבה

ויש מפרשים משום הכי איצטריך לפסוק כרבה לגבי רב יוסף – And others explain the reason it was necessary to rule like רבה against , is -

משום דרב יוסף הביא לעיל (דף ח,א) כמה ראיות לדבריו – because רב יוסף previously brought various proofs to his opinion. Therefore the גמרא rules that despite those proofs the הלכה.

The י"מ answer the second question why the גמרא did not simply state the הלכה is like רבה is like עוד יש מפרשים משום הכי לא קאמר הלכתא כרבה

In addition there are those who explain the reason the גמרא did not state (instead of saying שיראי אין צריכין שומא) is in order -

רבה דהיינו רבה דאיכא דאמרי דבכל דהו¹⁵ לא צריכי שומא – דלא תימא דהיינו רבה דאיכא דאמרי דבכל דהו¹⁵ לא צריכי שומא That you should not mistakenly assume that we are referring to the רבה of the איכא דאמרי who maintains that (only) if the man said כל דהו then איכא דאמרי is not required -

-אבל אמר לה חמשין ושוי חמשין בעי שומא אבל אמר לה חמשין ושוי חמשין בעי שומא However when the man said they are worth fifty אוז then perhaps שומא is required for she is not סומך דעת -

- לפיכך פסק דבשום ענין לא בעי שומא

¹⁶ See the (תוספות מהרש"א מנא מהא חוספות הוא ד"ה מנא הארוש"א הארוש"א (הארוץ) that it is apparent from this חוספות that according to the בעי שומא the חמשין ושוי חמשין ושוי חמשין ושוי חמשין ושוי חמשין ושוי חמשין וושוי המשין וושוי המשין וושוי המשין וושוי הארי is only by המשין וכר הערבה וושוי האריד האריד האריד הערכת ברבה וושוי האריד ה

¹⁷ See 'Thinking it over' # 3.

Therefore the גמרא ruled and said שיראי לא בעי שומא indicating that in all circumstances שומא is not required (even in the case of חמשין ושוי חמשין).

תוספות concludes:

לפי זה הטעם יתיישב הא דאיצטריך לפסוק כרבה –

According to this reasoning (that by saying אמרא צריכין שומא the אמרא the אמרא indicates that this applies even to a case of ומשין ושוי המשין it will also be understood why it was necessary to rule here like רבה -

אף על גב דבכל דוכתא קיימא לן כוותיה 18:

Even though that we follow him in all places. In this case we are not certain whether we follow בה of the ידראי אין צריכין איכא דאמרי of the ירבה of the איכא דאמרי by saying שיראי אין צריכין נמרא אין לישנא קמא teaches that the ruling is like לישנא קמא.

SUMMARY

The ruling that לא צריכי שומא applies only to items whose value is fairly known, however שומא is required by certain expensive items such as precious stones, where there can be a great discrepancy in their value. People are therefore מקדש with a ring only, without a stone.

It may be necessary to teach us that the הלכה is כרבה against רב יוסף when the dispute is not in רב יוסף, or when רב יוסף has proof for his view. In our case it may have been necessary to teach שיראי לא צריכי שומא to rule like the לישנא that the חמשין ושוי חמשין ושוי חמשין ושוי חמשין ושוי חמשין ושוי חמשין ושוי חמשין.

THINKING IT OVER

- 1. According to the איכא איכא what would רבה maintain in a case of חמשין is יושוי required or not? ושוי חמשין
- 2. If a man was מקדש with אבנים אבנים and said בכל הכל ; is שומא required or $\cot 2^{20}$
- 3. How do we derive from שיראי לא צריך that it is (also) referring to a case of 21 כל דהו and not only to a case of כל דהו?

¹⁸ The גמרא is actually teaching us that the לישנא ז is the correct version of their dispute; meaning that חבה maintains אין צריכין שומא even in a case of חמשין ושוי חמשין.

¹⁹ See אמ"ה footnote # 76.

 $^{^{20}}$ See נח"מ בד"ה ואומר ובד"ה ואפשר.

²¹ See footnote # 17.